

[Per Federspiel.]

sekundære. Den højtærede minister har ved mange lejligheder, også her i tinget, indrømmet, at EFTA aldrig kunne blive et alternativ til en storeuropæisk løsning. Det vil med andre ord sige, at det er et midlertidigt arrangement på vejen til en samlet europæisk løsning.

Nu siger ministeren, at hvis der skulle dukke en ny mulighed op, vil han øjeblikkeligt søge et nyt mandat her i det høje ting. Der forekommer det mig, at ministeren hyller sig i en vildfarelse, nemlig denne, at fuldmagten fra 1961 stadig skulle have nogen som helst realitet. Det var en fuldmagt til at optage forhandlinger med fællesmarkedet om en dansk indtræden sammen med England. Må jeg her gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der hævdede, at mit parti stemte for dette dagsordensforslag i 1961. Det gjorde vi, men først efter at vort ændringsforslag var forkastet i udvalget, hvor vi forlangte en selvstændig dansk stillingtagen, uden at den skulle være betinget af eller knyttet til den britiske anmodning.

Det skulle som sagt forbløffe mig, om den britiske regering, i et tilfælde hvor både England og Danmark for så vidt har indledt en politik gående ud på at afvikle EFTA under den ene eller den anden form og indtræde, skulle true med repressalier over for Danmark, fordi vi forfølger denne politik. Det var grunde, vi ikke havde nogen indflydelse på, rent politiske grunde i forholdet mellem England og Frankrig, der bevirkede, at den britiske ansøgning om optagelse indtil videre har måttet udsættes. Det er dér, den højtærede minister efter min opfattelse må erkende, at der foreligger aldeles ændrede forudsætninger fra forholdene i 1961.

Lad os tænke den tanke igennem, at Danmark optoges selvstændigt. En ændret britisk holdning over for Danmark ville ramme hele fællesmarkedet. Der er intet i den britiske politik, der i dag tyder på nogen form for fjendtlighed over for fællesmarkedet, tværtimod, man arbejder henimod det samme mål; der er blot sket en forskydning i tidspunkt, og vi er af den opfattelse, at en dansk politik bør bevare den klare målsætning, den målsætning, som også regeringen er enig i, og som har bevirket det ærede medlem hr.

K. B. Andersens spørgsmål til mig, om jeg mente, det kun var en nuance, der adskilte socialdemokratiets og venstres standpunkt. Det er for så vidt rigtigt, så spørgsmålet er i virkeligheden kun om tidspunktet for de handlinger, vi bør foretage.

Den højtærede udenrigsminister mente, at man principielt burde fastholde den stilling, som kun kunne ændres, hvis den ikke længere var aktuel, og det er vor opfattelse, at den stilling, der blev taget i 1961, ikke længere er aktuel. Der er med andre ord intet principielt i dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen fremdrog et referat af nogle udtalelser, jeg havde fremsat i Københavns Handelsstands Klub, og de er utvivlsomt rigtigt refereret, men de er forkert citeret af det ærede medlem. Det ærede medlem henviste til, at der i slutningen af denne artikel — hvis det må være mig tilladt at citere mig selv i referatet — står, at på linje med udenrigsminister Per Hækkerup mente Per Federspiel ikke o. s. v. Nu er det indlysende, at jeg ikke har sagt, at jeg var på linje med udenrigsministeren; selv om jeg var det, hører det ikke hjemme i et foredrag. Men referenten har ment at konstatere, at der var en vis overensstemmelse, hvad der også er, og denne overensstemmelse giver sig udslag i nøjagtigt samme standpunkt, som jeg indtog i afslutningen af mit første indlæg, idet der står her, at

„i betragtning af, at det er i vor interesse at bevare begge markeder, må vi holde alle døre åbne“

— omtrent nøjagtigt de ord, jeg afsluttede mine første bemærkninger med. Men også på et andet punkt citerede det ærede medlem forkert, nemlig vedrørende den såkaldte Kennedyrunde, som jeg ikke fik tid til at gøre ret mange bemærkninger om i mit første indlæg. Børsen skriver, at den forestående Kennedyrunde samt den særlige FN-handelskonference karakteriserede Per Federspiel som et udtryk for eskapisme — og dér holdt det ærede medlem op — men så fortsætter referatet:

„når det europæiske dødvande søges afreageret på det atlantiske samarbejde.“

Den højtærede minister undgik, og det takker jeg ministeren for, at stille alt for store forhåbninger til Kennedyrunden som et bidrag til løsningen af de europæiske markedsproblemer. Det er en tankegang,